

[Gillstrup]

der som hr. Helge Sander og fru Connie Hedegaard her i dag føler sig selvtilstrækkelige i bagudrettede fordomme om, at sådan som vi har det i Danmark med formynderlovgivning, skal vi bare se at få lov til at fortsætte med længst muligt. Så kan vi jo trøste os med, at i disse mange tusinde års Danmarkshistorie har vi bestandig lært, at disse chauvinister kun kan holde fast ved deres restriktioner og regler og bestemmelser i en kortere tid, for Danmark er ikke en lille isoleret ø.

Når nu disse forskellige satellitting og lignende kommer ned over Danmark, så får vi det, som Fremskridtspartiet altid har hævdet, nemlig fri reklameadgang i fjernsynet, og f.eks. også adgang til at putte det ind i udsendelserne på ganske samme måde, som Jyllands-Posten eller enhver anden avis har fri ret til at putte sine annoncer ind imellem, midt i artiklerne, hvis de ønsker det. Så skal lovgiverne ikke blande sig ind i, hvad man gør fra tv's side, om man vælger at putte det ind, lige når der bliver meddelt, at nu bliver Danmark tilkendt straffespark, og så bringer man en annonce: »Spis brylcreme«, eller hvad de nu siger, og så er resultatet det, at vi ikke får set straffesparket. Hvis en tv-station gør det, ja, så må den selvfølgelig det. Og det skal man ikke – som hr. Helge Sander i sin formynderiske indsats vil have – absolut forbyde at gøre.

Men selv om vi altså ganske trygt kan se hen til, at det nye århundrede i hvert tilfælde vil give os fri reklame i æteren, så har vi ikke bare kunnet vente en evighed. For situationen er altså den, at selv om SF's ordfører ikke vil kunne forstå det, så er der nu gået ca. 5 år, siden vi begyndte at have lokal-tv i vidt omfang, og fru Connie Hedegaards parti har gang efter gang hindret, at man kunne få en finansiering af det. Statsministeren, diverse kulturministre, og hvem der nu ellers har været, har lagt sig hindrende i vejen igennem disse 5 år for, at vi kan få en reklameadgang i lokal-tv, sådan at lokal-tv kan opnå en ordentlig finansiering, en holdbar finansiering.

Og det er nu engang ikke pebernødder eller noget, man bare gør, forhøjer momsprocenten med et par stykker, eller hvad nu SF vil, for de kulturpolitiske ordførere interesserer sig ikke for, hvad partiets skattepolitikere gør, de skal bare have penge til at kunne klare tingene. Men sådan kan man nu engang ikke disponere i pri-

vate tv-foretagender. Det er dyrt at lave tv, og hvis jeg bare tager nogle eksempler fra den egn, hvor jeg selv kommer fra, og hvor fru Ingerlise Koefoed i øvrigt også kommer fra, så har så glimrende foretagender som Weekend TV, Kanal 5 osv. måttet nedlægges, fordi de ikke har kunnet få de fornødne indtægter, fordi man har ført denne henholdende politik fra Det Konservative Folkepartis side, der har hindret en afklaring af denne sag igennem samtlige 5 år.

Vi fik, som betingelse for at stemme for nogle af de restriktioner, som Det Konservative Folkeparti ville have i sommer, løfte om, at man fra 1. marts 1989 fik ret til at bringe reklamer i tv. Så er det, De Konservative har fastholdt deres udsættelsespolitik hele vejen igennem vintersamlingen. De havde lovet at fremsætte forslaget skriftligt i begyndelsen af samlingen, men det er blevet skubbet ud. Derfor har vi måttet gribe til fortvivlelsens selvhjælp, som dette forslag er, og derfor må vi, som følge af at vi er blevet holdt for nar så længe af Det Konservative Folkeparti, altså gøre det på denne måde med det, som fru Connie Hedegaard kalder et afværgeforslag. Vi siger, at vi må have reklameadgang, og trafikministeren må fastlægge reglerne, når vi først kan få vort forslag fremsat den 14. februar, og vi må sikre os, at det bliver straffrit.

Men nu har vi da også fået sat fut i regeringen, nu kommer regeringen med et oplæg til et forslag der skal træde i kraft den 1. april 1989. Men det viser sig så så, når vi hører fru Connie Hedegaard, at det igen er en af De Konservatives forhalingsmanøvrer, nu skal det igen trækkes i langdrag. Så siger fru Connie Hedegaard, at det varer nok et par måneder eller lignende, så det skal vi ikke regne med.

Derfor må vi håbe, at vi sammen med hr. Duetoft, sammen med hr. Helge Mortensen og andre gode kræfter i hvert tilfælde kan få det ud af det, at reklamedelen bliver gennemført før 1. april.

Og så det pjat med dette TV 2-formynderi, som hr. Helge Sander synes er en berigelse af dansk kultur, men som jo i virkeligheden kun er 2 gange TV 1: Den samme ensidige, elendige uvisionære behandling af Danmark. Der sker jo det samme i TV 2 som i TV 1, og det skal altså ikke have lov til at sinke, at vi nu kan få reklamer, og at det bliver lovligt fra 1. marts 1989.